UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianae, 1661

XVII. De Appellationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62953

Visual Library

debet, an ſit ei ſubſiſtendum potiùs? in qua ſpecie reſponſum eſt, quòd cùm ordinarius delegato teneatur obſequi, licet ſententiam non eſſe juſtam noverit, exequi nihilominùs tenebitur, cùm ſibi non cognitio, ſed executio tantùm fuerit demandata, niſi à dato judice impetrare valeat, ut ab hoc opere ipſum liberet: nec enim debet judicis delegati mandato violenter reſiſtere *a*, ſed & apud eundem inſtare poterit, ut executionem tandiu differri patiatur, donec principi rei veritas innoteſcat.

Si Papa ſcienter commiſit appellationem interpoſitam à ſuo delegato dato cum clauſula, appellatione remota, juriſdictio primi delegati eſt ſuſpenſa, quoad executionem. h.d.

SEd quid ſi cùm à ſententia lata authoritate literarum Apoſtolicarum, in quibus inhibita fuerat appellatio, provocatum fuerit, & literæ poſt appellationem ad alios judices emanaverint, an ad mandatum poſteriorum judicum executio ſententiæ à prioribus delegata retardari debeat? & quidem cùm Apoſtolicus aliis judicibus appellationis cauſam ex certa ſententia committit, & appellationem videtur recipere, & ſimul priorum judicum revocare juriſdictionem. Vſque eò igitur ſententiæ ſuſpenditur executio, donec appellationis merita plenius diſcuſſa fuerint.

Poſtulatio reſtitutionis in integrum differt executionem. h. d.

DAntur & caſus alii, in quibus licet ſententia in rem tranſierit judicatam, differenda nihilominus erit executio: utputà, ſi non protelandi cauſæ in integrum reſtitutio *b* petita fuerit, & alii plures.

DE APPELLATIONIBVS.

TITVLVS XVII.

Quid ſit appellatio, & quare inventa. h. d.

APpellandi uſus præcipuè judicantium iniquitatem corrigit, & imperitiam detegit. Eſt autem appellatio juriſdictionis prioris judicis per ſuperioris invocationem legitimè facta ſuſpenſio: vel, appellatio eſt provocatio ad majorem judicem ratione gravaminis illati, vel inferendi.

Appellatio alia extrajudicialis, alia judicialis. Et de jure Canonico etiam extra judicium appellatur, quæ appellatio provocatio dicitur. h.d.

APpellationum duæ ſunt ſpecies. Aut enim extra judicium appellatur, aut in judicio. Extra judicium appellatur, cùm quis ante litis ingreſſum *c* ab aliquo gravamine appellat, utputà *d* ab electionibus, poſtulationibus, proviſionibus, & quibuslibet extrajudicialibus actibus, ex quibus ſe gravatum putet. Licet enim ſeculares leges *e* non, niſi in caſibus, ante ſententiam appellationem admittant: ſacri tamen Canones etiam extra judicium paſſim appellare permittunt: nec ſolent hujuſmodi dici propriè appellationes, ſed provocationes. *f*

Appellatio judicialis dividitur in duas ſpecies. h.d.

RVrſus in judicio appellatur, aut ante diffinitivam ſententiam, aut poſtea. Antea appellatur, ut cùm ab interlocutoria, vel alio gravamine provocatur. Poſteà, ut cùm ab ipſa diffinitiva ſententia appellatur.

Appellans ab interlocutoria, debet in ſcriptis appellare, & intra triginta dies Apoſtolos petere, & exhibere continentes cauſam appellationis, aliàs cauſa cenſebitur deſerta. h.d.

MVltum autem intereſt, ab interlocutoria quis provocet, vel alio gravamine, an à diffinitiva: nam *g* primo caſu, & cauſam appellationis in ſcriptis aſſignare, & à judice infra triginta dies inſtanter petere debet literas dimiſſorias, & eidem intra dictum temporis ſpacium debent ab eodem judice exhiberi, continentes & appellationis cauſam, & cur appellatio non ſit admiſſa, vel ſi appellationi forſan ex ſuperioris reverentia ſit delatum. Alioqui *a* ſi eos intra idem tempus appellans petere prætermittat, appellationi ſuæ renunciaſſe putabitur, etiamſi vadat, aut mittat ad appellationem hujuſmodi proſequendam.

Ponit tres caſus, in quibus ob non petitos Apoſtolos cauſa deſeritur. h. d.

IDem juris *b* eſt, ſi judex, à quo appellatur, certum terminū appellanti ad recipiendos Apoſtolos aſſignaverit, & appellans in aſſignato ſibi termino non comparens, non eos ſibi tradi petat: idem & ſi judex appellanti reſponderit intra juris terminum ſe daturum, nec intra dictum ſpacium congruo loco & tempore inſtanter & ſæpius, & tem uno contextu petierit, vel ſibi oblatos appellans recipere recuſaverit.

Taciti & expreſſi eadem eſt virtus. h.d.

QVòd ſi judex *c* in termino per eum præfixo ipſos petenti non dederit, aut ſi dum peterentur, vel intra juris terminum, vel nullo certo termino præfixo, ſe daturum aſſeruerit, poſt ea per appellantem congruo loco & tempore, ſæpius & inſtanter, unico etiam contextu requiſitus eos exhibere non curaverit, perinde propriam appellationem proſequi appellans poterit, ac ſi ei expreſsè fuiſſent Apoſtoli denegati. Alia quoque agendi ſunt, prout ex tenore tam Innocentianæ *d*, quàm aliarum conſtitutionum luculenter apparet.

In appellatione à diffinitiva non eſt neceſſe cauſam exprimere. h. d.

IN appellationibus autem *e* à ſententia diffinitiva interponendis nec cauſam reddere tenetur appellans, nec etiam ſuprà dicta diligens obſervatio per omnia ſibi locum vendicat.

In appellatione ab interlocutoria debet talis cauſa allegari, quæ ſi eſſet vera, reputaretur legitima. h.d.

CVm autem ex probabili cauſa ab interlocutoria quis duxerit appellandum, talem tenetur proponere, quæ ſi probata fuiſſet, deberet legitima reputari, de quo poſtea ſuperior cognoſcet: nec enim ſufficit *f* appellanti probare, quod ex cauſa hujuſmodi appellarit, ſi eam non doceat eſſe veram, niſi hoc ſe offerens probaturum non fuiſſet admiſſus.

Is qui minus rationabiliter appellavit, condemnatur in expenſis ad inferiorem judicem remittetur, nec poteſt quàm alias cauſas proſequi, quàm expreſſas. h.d.

QVòd *g* ſi judex minus probabiliter appellatum eſſe compererit, appellantem ad inferiorem judicem remittet, & in expenſis alteri parti condemnabit, alioqui ipſe procedet, nec licebit appellanti alias cauſas proſequi, quàm quas in appellatione ſua nominatim expreſſerit.

Si dicitur ex injuſta cauſa appellatum, judex ad quem cognoſcere non poteſt, niſi prius recepta appellatione, ut probabili, incipiat cognoſcere de cauſa veritate. h.d.

QVòd ſi objiciatur *h*, non ex legitima cauſa ante ſententiam appellationem interpoſitam, & propterea non admittendam eſſe, niſi priùs appellatione recepta, velut emiſſa ex cauſa probabili, judex ſuperior cognoſcere incipiat, ne procedatur, inferiori prohibere non poterit.

Ceſſante cauſa ceſſat effectus. h.d.

SEd & ſi judex ſano uſus conſilio *i* ab ejus executione deſtiterit, quod comminando, vel interlocutione in gravamen partis protulit, non obſtante, quod ab hujuſmodi comminatione, vel interlocutione pro-

a *C. ſi quando. ext. de off. del.* b *C. ſuſcitata. ext. de in integ. reſtit.* c *Can. cum ſit. §. ſi verò. ext. eod.* d *C. concertationi. eod. tit. in 6.* e *Can. ſuper eo. Clem. ſecundò. extr. eod.* f *d. cap. cum ſit. ext. eod.* g *C. 1. eod. tit. in 6.*

a *C. ab eo. tit. in 6.* b *Clem. 2. eod. tit. in princ.* c *Clem. 4.* ... *fin. eod. tit.* d *C. 1. eod. tit. in 6.* e *C. 1. verſ. ...* *tit. in 6.* f *C. interpoſita. in princ. ext. eod.* g *C. ...* *eo. tit. in 6.* h *C. Romana. §. quòd ſi objiciatur. eod. tit. ...* i *C. cum ceſſante. ext. eod. tit.*

catum fuerit, ne proceſſus negotii frivolis occaſionib. retardetur, in cauſæ cognitione liberè procedere poterit.

Iudex à quo, compellere non poteſt appellantem à gravamine ipſius veritatem probare, licet citare poſſit ad ipſius revocationem audiendam, qua facta in cauſa procedere poterit, ejus contumacia non obſtante, ac ſi nunquam appellaſſet. h. d.

SEd *a* videamus, an jus dicenti obtemperare tenearis, à quo propter gravamen, quod tibi illatum aſſeris, appellaveris, ſi tibi is ad docendum de gravamine, & ſi de ipſo liquerit, ad ejuſdem revocationem audiendam terminum præfixerit: & ſanè cùm id ipſum à judice perſpiciendum ſit, nec coram eo de gravamine docere, nec etiam tanquam coram judice (cùm per appellationem ejus ſuſpenſa ſit juriſdictio) comparere teneberis. Quòd ſi tantùm, ut revocationem audias, te vocandum duxerit, licet non compareas, ipſe tamen in termino gravamen revocaverit, perinde in cauſa procedere poterit, ac ſi appellatio nunquam fuiſſet interpoſita.

Poteſt appellantem ab interlocutoria pœnitere, & facere, ut prior judex cognoſcat: ſed appellato ſunt reficiendæ expenſæ, quas is fecit ob appellationem. h. d.

AC veluti in poteſtate judicis gravamen revocantis poſitum eſt, non obſtante appellatione cauſam reſumere: ſic contrà, ſi is, qui vocem appellationis emiſit *b*, cujus adhuc nemini eſt demandata cognitio, petierit, tum ad judicem, à quo provocavit, rurſus cauſa remittatur, id ei alterius partis contradictione minimè obſtante indulgendum erit. Sed hoc ita, ut in legitimis expenſis adverſario, quas eum propter hoc feciſſe conſtiterit, condemnetur.

Ponit quàm plures caſus, in quibus appellationi non eſt deferendum, h. d.

NOn omnis ergo appellatio indiſtinctè recipienda erit; nam ſive adeò ſit vaga, & generalis, ut incertitudinem afferat, ſive quòd omiſſo medio ſit interpoſita, à parte opponatur, cauſa non devolvetur. Idem juris eſt, ſi ſuper notorio crimine, vel de quo quis in jure confeſſus fuit, provocetur: nec enim ad defenſionem iniquitatis, ſed ad præſidium innocentiæ eſt appellationis remedium inſtitutum.

Regulares non appellant à correctione ſui prælati. Nec à judice ſeculari ſedi Apoſtolicæ non ſubdito appellatur ad Papam. Et qui non defert legitimæ appellationi, punitur. h. d.

ET ideò nec regulares, cùm pro aliquo exceſſu corrigendi fuerint, contra regularem prælati ſui, vel capituli diſciplinam appellabunt, ſed quod ſibi pro ſalute injungitur, humiliter ſuſcipient: ſed nec tunc appellationi deferendum erit *c*, cùm à ſeculari judice, qui temporali ſedis Apoſtolicæ juriſdictioni non ſubjicitur, ad Apoſtolicum appellatum fuerit: & aliis quibuſdam caſibus. Alioqui is, qui legitimæ appellationi etiam de minima cauſa interpoſitæ non detulit, Canonicis pœnis coërcendus erit.

Appellans ab ordinario poteſt coram eodem ſuper alia cauſa conveniri. h. d.

LIcet autem provocatione Canonicè à partibus interjecta, judicis, à quo appellatum fuit, officium in illa quidem cauſa penitùs conquieſcat, ſi *d* tamen is, qui ab ordinario appellavit, ſuper alia cauſa coram eodem conveniatur, præſertim pro gravi & manifeſto crimine appellationis obtentu, quò minùs Canonica cenſura puniatur, effugere non poteſt.

Innovata per judicem poſt diffinitivam ſententiam, à qua appellatum fuit, revocantur ſtatim per judicem Apoſtolicum, etiamſi ante appellationem fuerint innovata. h. d.

INterpoſita ergo à diffinitiva ſententia appellatione, non ſolùm poſt eam innovata *e* debent per judicem appellationis penitus & ante omnia revocari: (exceptis tamen caſibus, in quibus jura poſt ſententiam prohibent appellare) ſed etiam ea omnia, quæ medio tempore inter ſententiam, & appellationem contigerit innovari, perinde ac ſi poſt appellationem innovata fuiſſent.

Attentata poſt appellationem diffinitivam non revocantur, niſi primò de veritate conſtiterit, vel niſi poſt inhibitionem debito modo factam attentata fuerint. h. d.

ILla *a* verò, quæ poſt appellationem interpoſitam ante diffinitivam ſententiam innovantur, donec appellationis cauſam veram eſſe conſtiterit, revocari non debent, niſi judex appellationis, poſtquam ſibi conſtiterit, per appellationem emiſſam ex cauſa probabili fore ad ſe negotium devolutum, inhibeat Canonicè judici, à quo appellatum fuit, ne procedat: tunc enim, quidquid poſt inhibitionem hujuſmodi fuerit innovatum, eſt per appellationis judicem ante omnia in ſtatum priſtinum reducendum, licèt eandem cauſam non eſſe veram contingat.

Non refert, quid ex æquipollentibus fiat, & facta plus operantur, quàm verba. h. d.

APpellaſſe autem dicetur non ſolùm is, qui vocem appellationis emiſit, ſed etiam qui aliquo indubitato facto provocandi propoſitum declaraverit. Vnde reſcriptum *b* eſt, eum, in quem poſt iter ad ſedem Apoſtolicam arreptum excommunicationis ſententia ab ordinario promulgata fuerit, excommunicationis vinculo non teneri, quaſi appellatione pendente lata fuerit: cùm plus ſit facto, quàm verbo provocare. Idem & in eo reſponſum eſt *c*, qui licet ex ſimplicitate fortè verbum appellationis non expreſſerit, ſe tamen & Eccleſiam ſuam, cùm moleſtaretur, Romani Pontificis protectioni ſubjecit.

Iuſtus metus excuſat adeò, quòd non appellans habetur pro appellante, ſi fuerit proteſtatus, & cauſas appellationis expreſſerit. h. d.

IS quoque *d*, quem quò minùs appellaret, juſtus metus impedierit, ad appellationis beneficium convolaſſe reputabitur, dum modò infra tempus, quo licitè provocatur coram judice, à quo appellaſſe vellet, vel ſi ipſius copiam habere nequiverit, coram probatis viris conteſtatione ſuper hoc propoſita cauſas appellationis expreſſerit.

Sufficit appellare coram majori parte judicum. Et omnium actorum intimatio parti appellatæ eſt facienda. h. d.

QVòd *e* ſi à pluribus judicibus appellandum fuerit, quia non ſemper facilè eorum præſentia ſimul haberi poſſet, coram majori parte ipſorum appellare, & Apoſtolos ſeparatim petere licebit, valebitque hæc appellatio perinde, atque ſi coram omnibus interpoſita fuiſſet: omnium tamen ſubſecutorum appellato ignoranti intimatio legitimè facienda erit.

Si unus ex pluribus appellet, & obtineat in cauſa appellationis, prodeſt victoria conſortibus, ſi ſit idem negotium, & cauſa. h. d.

IDem ex contrario *f*, ſi plures ſententia condemnati fuerint, & unus ſolus ad appellationis beneficium convolaverit, iſtius victoria cæteris quoque ſuffragabitur, ſi communi jure juventur, idemque negotium & eadem cauſa defenſionis exiſtat.

Si per reſcriptum committantur plures articuli connexi, & in uno removeatur appellatio, intelligitur remota etiam in aliis. h. d.

IAm dubitari poterit, ſi ex pluribus *g* articulis unis precibus comprehenſis in uno tantùm contingat appellationem vetari, utrùm appellatio teneat, ſi ſuper aliis provocatum fuerit: & cùm delegantis hæc ſit intentio,

a *C. ſi à judice. eo. tit. in 6.* b *Ca. interpoſita. §. ille. ext. eod. tit.* c *C. ſi duob. §. ſi. extr. eo. tit.* d *Can. ad hæc, ext. eo. & c. præterea. el. primo. eo. tit.* e *C. non ſolùm. eo. tit. in 6.*

a *D. c. non ſolùm. §. illa. eo. tit. in 6.* b *C. dilecti filii el. ſecundo. ext. eod. tit.* c *C. ad audientiam. ext. eod. tit.* d *C. fin. extr. eod.* e *Clem. I. eod. tit.* f *Cap. pen. extr. eod. tit.* g *C. ſecundo requiris. ext. eod. tit.*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ut de omnibus articulis, qui in precibus ponuntur, juſtitia ſuum conſequatur effectum, in omnibus appellatio interdicta intelligetur. Vnde nihil intererit, utrùm appellatio inhibeatur in primo, an in ſecundo: in medio, an in fine. Sed hoc ita intelligi oportet, ſi capitula connexa fuerint: cæterùm *a* quoties clauſula, per quam appellationis remedium tollitur, in medio literarum ponitur, ſi ſunt plura negotia ſe minimè contingentia, tantùm præmiſſa complectitur, niſi fortè & in fine literarum prædicta clauſula iteretur.

Appellari poteſt, ſi locus non tutus partibus aſſignatur, vel ſententia contineat manifeſtam iniquitatem, etiamſi ſit reſcriptum appellatione remota. h.d.

INterdum etiam non obſtante prohibitione appellari poterit, ut decretum eſt in *b* eo, qui per delegatos judices in judicium ad locum non tutum vocatus fuerit: niſi enim locum idoneum judices aſſignent, non erit propterea appellationis remedium interclusum, quòd appellatione remota procedi debere mandatum fuerit. Idem etiam obtinet, cùm ſententia fertur iniqua: licet enim cauſa appellatione remota commiſſa fuerit, ſententiæ tamen ſtari non debet, ſi iniquitatem contineat manifeſtam.

Lapſo anno, & ex cauſa biennio, appellatio eſt deſerta. h.d.

ILlud tam judiciali appellationi, quàm ei, quæ extra judicium interponitur, commune eſt, quòd *c* hujuſmodi appellantibus annus, & ex juſta cauſa biennium à die appellationis interpoſitæ indulgetur: quo temporis ſpacio & proſequi, & finire appellationis cauſam compellendi erunt: alioqui ſi per negligentiam * appellantis hoc temporis ſpacium fluxerit, adeò cauſa deſerta cenſebitur, ut etiamſi appellans ipſe cum appellato, aut appellatus etiam per ſe, & principaliter proſequatur, non propterea minùs in rem judicatam cenſebitur tranſiſſe ſententia à qua fuerit appellatum.

Ponit caſus, quibus tempus ad proſequendum non currit. h.d.

QVandiu *d* tamen per compromiſſum, vel aliàs de partium expreſſo conſenſu differtur proſecutio, tempus ad proſequendam appellationem ab homine, vel à jure præfixum minimè currit appellanti, niſi fortè judex ex dilatione periculum imminere videns, in illa procedi præciperet.

Tempus datum à jure ad proſequendam appellationem, poteſt breviari per judicem ex cauſa. h.d.

ET licet anni, vel biennii ſpacium appellantibus indulgetur, poterit tamen judex à quo, ſecundùm locorum diſtantiam *e*, perſonarumque & negotii qualitatem brevius tempus moderari, intra quod ſi is, qui appellavit, cauſam appellationis non fuerit proſecutus, tenebit ſententia. Coget ergo judex partes appellatione non admiſſa *f*, ut vel appellationem interpoſitam proſequantur, vel coram eo juris pareant æquitati.

Quando periculum eſt in mora, debet judex breviare terminum proſequendæ appellationis. h.d.

SVperior *g* quoque judex ſi ex dilatione viderit imminere periculum, poteſt & debet neutro appellationem proſequente, ut periculum evitetur, occurrere: putà ſi à ſententia lata ſuper confirmatione alicujus electi provocatum fuerit, & utraque pars velit etiam ad annum appellationis proſecutionem differre, poteſt utique, imò debet is, ad quem appellatum fuit, providè terminum moderari, ne diu gregi dominico cura paſtoris deſit.

Interdum ad proſequendam appellationem datur plus, quàm biennium. h.d.

ACcidit tamen aliquando, ut non per annum, vel biennium, ſed etiam ulteriùs cauſam appellationis alicui proſequi concedatur, utputà ſi quem per impotentiam a proſecutionem omiſiſſe conſtiterit, vel cum judici ex proprio officio ſuper cauſa electionis etiam lapſo biennio cognoſcere conceditur.

Pars poteſt ſibi terminum proſequendæ appellationis breviare, non prorogare. h.d.

PArs quoque interdum ſibi proſequendæ appellationis terminum præfigit. Sed cùm hoc gratia litium citius expediendarum indultum fuerit, juris terminus à parte præveniri, non prorogari poterit, ſicut nec in una cauſa tertiò provocari licebit.

Confirmatio in forma communi non præjudicat appellationi, nec laudum invalidum roborat, aut proceſſum impedit, ſed tamen ſuper re ab aliquo pacifice poſſeſſa, facit ut quæ non poſſit commutari abſq; mandato ſedis Apoſtolicæ. h.d.

POſtremò ſciendum eſt, quòd ſi ſententiam appellatione ſuſpenſam, antequam ipſius appellationis cauſa commiſſa fuerit, vel laudum contra juris, vel compromiſſi formam latum Apoſtolico reſcripto in forma communi confirmari obtentum fuerit, talis confirmatio nec appellationi præjudicium afferet, nec invalidum laudum ullo firmitatis robore muniet. Nam etiamſi ante latam ſententiam litigioſæ rei confirmationem ab Apoſtolica ſede quis impetraverit, non propterea minùs de cauſa poterit judex cognoſcere, & eam fine debito terminare. Quanquam ſi rem pacificè quis poſſediſſet, cùm inde confirmationem obtinuit, non erit licitum judici de quæſtione poſtmodum exorta abſque mandato ſedis Apoſtolicæ decernere: niſi certum ſit, quòd per falſi ſuggeſtionem fuerit elicita.

DE RESTITVTIONE IN INTEGRUM.

TITVLVS XVIII.

Minor & Eccleſia reſtituuntur adverſus ſententiam, etiam à ſede Apoſtolica latam. h.d.

ADhuc autem iis, qui appellationis remedio deſtituti ſunt, auxilio reſtitutionis in integrum ſuccurritur, ſed nec omnibus, nec ſemper, nec ab omnibus. Minor igitur & Eccleſia *b*, ſi ſe prolatione ſententiæ graviter læſos conquerantur, & appellandi tempora jam fluxerint, reſtitutionem in integrum implorare poterunt. Quod quidem adeò obtinet, ut etiamſi ab Apoſtolico *c* ſententia lata fuerit, non propterea magis in integrum reſtitutionis petitio impediatur. Necenim negatur *d*, Romanæ ſedis ſententiam in melius poſſe commutari, cùm aut ſurreptum aliquid fuerit, aut ipſa pro conſideratione ætatum, & temporum, ſeu gravium neceſſitatum aliquid ordinavit.

Reſtituitur Eccleſia adverſus quamlibet læſionem, etiam adverſus aliam Eccleſiam. h.d.

SEd ſi non ſententia, ſed vel contractu *e*, vel omiſſione *f*, vel probationis omiſſione, vel temporis fluxu *g* Eccleſia læſa fuerit, reſtitutio indulgenda erit: nec ſolùm contra privatos homines, ſed etiam adverſus aliam Eccleſiam. *h*

Beneficium reſtitutionis in integrum non indulgetur, niſi intra quatuor annos, ſi non ſubſit aliqua rationabilis cauſa, ut illud ſpacium prorogetur. h.d.

SEd *i* ſive ſententia, ſive contractu, vel aliter ſe læſam prætendat Eccleſia, & propterea ſe ad beneficium reſtitutionis in integrum admitti poſtulet, ſi quadriennii ſpacium à die læſionis lapſum fuerit, amplius reſtituenda non erit, niſi prævaricationis, vel manifeſtæ

a *C. inquiſitioni tuæ. ext. eod. ti.* b *Ca. ex part. tua el. primo. ext. eod. ti.* c *Ca. cùm ſi Romana. ext. eo. ti. can & qui. 2. quæſt 6.* * *Clem. pen. de appellat.* d *Clem. quamdiu. eod. ti.* e *Can. cùm ſit Romana. ext. eod. ti.* f *C. ad hæc. el. 3. ext. eod.* g *C. oblata. §. ſuperior. ext. eod.*

a *Cap. ex ratione. ext. eo.* b *C. 1. ca. ex literis. & c. ſeq. ext. eod.* c *Can. tum ex lit. eo. ti. ext.* d *d. c. tum ex lit. §. nos. verſ. præterea.* e *Can. 1. ext. eod.* f *Can. 2. eo. ti. in 6.* g *Clem. un. eo. tit.* h *Ca. auditis. extravag. eod. tit.* i *Can. 1. eod. tit. in 6.*

fraudis

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN